У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 209. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го ЛИСТОПАДА 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, NOVEMBER 11, 1971 No. 209. VOL. LXXVIII.

Президент Ніксон обстоює допомогу закордонові, критикує Сенат

Ню Йорк. — Президент Ричард Ніксон виступив рішуче в обоорні американської програми допомоги іншим країнам, критикуючи Сенат за те, що його рішення 29-го жовтня скоротити цю програму підважать намагання забезпечити мир теперішній і майбутній ґенерації. Президент також заявив, що його намагання забезпечити Америці мир і добробут не є партійно-політичні. Свої думки висловив президент Ніксон під час його першого виступу в програмі збірки фондів на республіканську виборчу кампанію в 1972-му році, промовляючи до республіканських зібрань в Ню Йорку і Чикаґо. Припинення американської допомоги закордонові — говорив Президент — могло б означати тільки те, що світ стане ще більше нестабільним, загроза війни в світі сильно збільшиться та що З'єднані Стейти перестануть бути респектованою світовою потугою. Президент Р. Ніксон в дальшому сказав, що „це є час, в якому ми говоримо не тільки про чергові вибори, але й про чергове покоління... Це час, в якому ми говоримо не про республіканську чи демократичну програму, але про програму Америки для майбутньої Америки". Під час виступу президента Ніксона в Ню Йорку і в Чикаґо біля готелів, в яких відбувалися зібрання з його виступами, відбулися деякі демонстрації.

Три перші китайські комуністи відвідали головну квартиру ОН

Об'єднані Нації. — 9-го листопада ц. р. три китайські комуністи, які прибули день перед тим у групі 6-ох китайців до Ню Йорку, відвідали головну квартиру Об'єднаних Націй, зголосились в Секретаріяті, нараджувались з головою служби безпеки в ОН та розмовляли з різними дипломатами. Це були перші китайські комуністи в Об'єднаних Націях від 1950-го року, коли-то китайська комуністична делеґація запротестувала проти резолюції в справі інвазії північно-корейських комуністів проти Південної Кореї. Головою тієї 6-тичленної групи є Као Ліянґ, який був теж речником китайців під час відвідин у палаці Об'єднаних Націй. Всі прибулі китайці ґоворять плавно по-англійськи. Вони відмовились будь-що сказати журналістам, пригадавши, що вони є тут тільки для технічної підготови делеґатів. З Секретаріяту ОН повідомлено, що за отриманими вістками з Пекіну і Парижу 46-членна група китайських комуністів, з головою делеґації Чіяо Куанхуа, прибуде двома французькими пасажирськими літаками до Ню Йорку в четвер 11 листопада. Канадійський уряд влаштував прощальне прийняття комунокитайському амбасадорові Хуанґові Хуа в Оттаві, який заповів переїзд в четвер 11 листопада до Ню Йорку, як новопризначений постійний амбасадор Китаю в Об'єднаних Націях. Державний Департамент дістав список усіх комуністичних китайців, що приїздять до ЗСА.

В Чикаґо врочисто відмічено свято Першого Листопада

Чикаґо (Я. П.) — Минулої неділі, 7-го листопада, тут в авдиторії Шопена, врочисто відмічено 53-ті роковини Листопадового Зриву, святочною академією, в якій взяло участь понад 700 осіб, в цьому багато молоді, як глядачів і виконавців програми. Академію попередили Служби Божі, відправлені в місцевих церквах на інтенцію відновлення української державности. Академію відкрив інж. С. Ґоляш, голова Українського Міжкомбатантського Комітету, який разом із Ліґою АУП — Відділом УККА, влаштував це свято. Опісля українські комбатанти та молодь, зорганізована в своїх організаціях, спільно віддали „салют полягшим", після якого д-р Ярослав Падох з Ню Йорку виголосив промову про значення Листопадової революції та західних українських земель, на яких вона відбулася, зокрема Львова для цілости української проблеми. Мистецьку програму виповнили продукції молодечих співочих і оркестрових ансамблів Юного Хорку „Ватра" Осередку СУМА, під орудою проф. В. Дзуля й при супроводі проф. В. Шутя, та Юний Хор при Катедрі св. Миколая, під орудою Ярослави Проців й адміністрацією Михайлини Лесейко. Хор „Прометей" при парафії св. Володимира й Ольги під диригентурою проф. Р. Андрушкова доповнив двома піснями багату мистецьку програму свята. На окреме відмічення заслужили собі оба молодечі хори, багаті в число співаків та програму, яку, як на вік виконавців, виконали зразково. Чудова гуцульська ноша шкільних дітей школи св. Миколая, та краса виконаних пісень і відіграних на ґітарах мелодій причинилася до повного успіху свята. Деклямації Марійки Клиш і Христі Процик та збірна учнів школи св. Миколая доповнювали програму і настрій академії, яку закінчено співом національного гимну.

ВІДЗНАЧЕННЯ 30-ЛІТТЯ ДЕРЖАВНОГО АКТУ В НЮ ГЕЙВЕНІ

Ню Гейвен (МЯ). — Стараннями Українського Конґресового Комітету Америки, Відділ Ню Гейвен, відбудеться тут в суботу 13-го листопада ц. р., Святочна Академія для вшанування Державного Акту 30-го Червня 1941 р. Академію відкриє і вступне слово виголосить голова місцевого відділу УККА д-р Михайло Снігурович. Святочну промову виголосить мґр Слава Стецько. В мистецькій частині виступить відомий соліст і бандурист маестро Володимир Луців із повним самостійним концертом.

ЮВІЛЕЙ УВУ В БАЛТІМОР

4-го жовтня 1971 р. створено в Балтіморі Ювілейний Комітет УВУ, зложений з представників бaлтіморських організацій і товариств. Ювілейний Комітет очолив д-р Ярослав Шав'як. Завдання Ювілейного Комітету — відзначити 50-річчя Українського Вільного Університету і підготовити зустріч балтіморців з ректором УВУ, проф. д-ром Вол. Яневим, що відбудеться в неділю, 28-го листопада ц. р., в Домі Української Молоді, в год. 6-ій вечором. Ювілейний Комітет відбув уже кілька ділових нарад та переводить грошеву збірку на ювілейний фонд УВУ.

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

П'ЯТОГО АРХИЄПИСКОПСЬКОГО СИНОДУ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЄПИСКОПІВ, ЩО ВІДБУВСЯ В ДНЯХ ВІД 31 ЖОВТНЯ ДО 5 ЛИСТОПАДА ПРИ ЦЕРКВІ ЖИРОВИЦЬКОЇ БОЖОЇ МАТЕРІ І СВЯТИХ МУЧЕНИКІВ СЕРГІЯ І ВАКХА В РИМІ.

Високопреподобним і Всечесним Отцям Духовним, Преподобним Ченцям і Черницям та всім вірним Братам і Сестрам Помісної Української Католицької Церкви.

МИР У ГОСПОДІ І НАШЕ АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Ми, зібрані Ваші Владики під проводом нашого Верховного Архиєпископа Кир Иосифа VII на V Архиєпископському Синоді у нашій старовинній церкві Жировицької Божої Матері і св. мучеників Сергія і Вакха, після її врочистого посвячення в неділю 31 жовтня 1971 р., відзначили 375-річчя Берестейської та й 325-річчя Ужгородської Уній Української Церкви з Апостольським Престолом.

Пригадаємо Вам, Дорогі Брати і Сестри, що 19 жовтня за новим стилем (а 8 жовтня за старим стилем) 1596 року Київський Митрополит Михайло Рогоза, враз із 5-ма своїми Владиками та й з 3-ма архимандритами прилюдно проголосили і потвердили акт з'єднання Української Церкви з Апостольським Престолом, в присутності представників Папи Климента VIII, численного духовенства і представників Української Шляхти. Цей врочистий акт був успішним завершенням дбайливих старань і заходів, що почались були 2 грудня 1594 р. заявою українських Владик про свою готовість приступити до Унії. Це повторено подібною заявою з 22 вересня 1595 р. та й висланням вкінці ,того самого року, до Риму представників української єрархії в особах Владик Кирила Терлецького й Іпатія Потія. Дня 23 грудня, рівнож того самого року, вони передали у Римі Папі Климентові VIII заяву українських Владик і зложене ними визнання віри. Тоді Папа проголосив приняття Української Церкви до єдности з Католицькою Церквою. Дня 7 лютого 1596 р. Папа висловив свою радість, з того приводу, в осібному Апостольському Посланні і поручив українським єпископам зійтися чим скорше на Собор всієї Української Церкви, щоб всецерковно і всенародньо започаткувати цю історичну подію. І якраз Берестейський Собор, що відбувся в жовтні 1596 р. був тим торжественним актом нової доби в історії нашої Церкви.

Цього року проминуло теж 325 літ від другої радісної хвилини в історії нашої Церкви, а саме Ужгородської Унії, яку підписали разом закарпатські священики з своїм Владикою Василем Тарасовичем. Це стало рівнож початком нової доби в церковному житті тої частини нашої країни, Закарпатської Руси, новий овоч Берестейської Унії, тоді вже зрошеної кров'ю її мученика св. Иосафата (Кунцевича).

Чим же стала, Брати і Сестри, Берестейська Унія в житті Української Церкви?

Отож в розумінні її творців та Унія була привернениям первісного християнства на землях України, бож 23 лютого 1596 р. Папа врочисто потвердив всі існуючі права Української Церкви. І так, Дорогі Брати і Сестри, наша Церква знайшлась знова при обильному джерелі Христової Церкви, трискаючого із Петрової Скали, зберігаючи при тому всю велич і красу нашого власного українського обряду й устрою. Унія мала стати не лише основою для створення Українського Патріярхату в одній Христовій Церкві, але також осередком східнього католицтва для всього слов'янського Сходу. Зокрема, під оглядом обрядової духовости, Унія забезпечувала Українській Церкві почесне місце між усіми іншими Помісними Церквами Сходу та й в лоні Вселенської Церкви.

Та, на жаль, наші сусіди зі Сходу постановили нищити за всяку ціну Унію із її благословенними наслідками для нашого народу. Ось як зворушливо описує це Папа Пій XII з нагоди 350-річчя Унії: „війська російської цариці ... насильно зброєю загарбали багато церков, а священиків, що не хотіли покинути свою віру, в'язнили, допитували, сікли нагаями, запроторювали в тюрми, мучили жорстоко голодом ,спрагою, холодом". Цей самий Папа з подивом говорить про 160 священиків, які за свою віру були вивезені у глибоку Росію, позамикані по манастирях, і не дались відвести від своєї католицької віри ані голодом ані знущанням. З неменшим подивом згадує Папа Пій XII про мешканців села Притули на Холмщині, які в обороні своєї Церкви зробили зі себе немов би живий мур довкола церковного будинку без огляду на катування і знущання і на кінець додає: „є надія, що колись може буде тих мучеників за віру причислити до ряду блаженних".

Не треба Вам довго згадувати, Дорогі в Христі Брати і Сестри, про нищення Унії тим разом не царським ,але безбожним східнім сусідом за Вашого життя в цьому столітті. На так званому „Львівському Синоді 1946 р." та й 1950 р. на подібному „Синоді" в Пряшеві, Московська Церква вимогла на деяких наших отцях, під натиском поліції, зірвання і скасування Берестейської Унії та й насильне підчинення нашої Церкви Москві. Посеред нас знаходиться тепер на волі, але із слідами-стигмами на свойому тілі, свідок і страдалець, який разом із сотками священиків, монахів і монахинь та тисячами вірних, карався в нечувано жахливих умовинах за вірність Унії. Його голос недавно могутньо гомонів на теперішньому вселенському Папському Синоді та й пригадував світові ту Церкву і той Народ, які страждають за свої релігійні переконання в цьому часі, коли голосно підноситься з усіх усюдів клич людського сумління за свободу релігійних переконань і за гідність людини.

Українська Католицька Церква, Дорогі Брати і Сестри, від самих своїх початків існувала і діяла як одна із Помісних Церков у формі Верховного Архиєпископства. Цей факт потвердив Св. Отець Папа Павло VI 23 грудня 1963 р., заявляючи, що Київсько-Галицький Митрополит є Верховним Архиєпископом, бо при віднові Галицької Митрополії Папа Пій VII переніс 24 лютого 1807 р. на Галицьку Митрополію права і привілеї Київської Митрополії.

Вкінці II Ватиканський Собор пригадує Східнім і Західнім Церквам: „що вони мають право і обов'язок рядитися своїм окремим правопорядком та й постановляє, щоб права і привілеї Патріярхів, а тим самим і Верховних Архиєпископів, стали обновлені згідно з стариннми звичаями кожної Церкви та декретами Вселенських Соборів. А ці права і привілеї є ті, що існували в часі єдности між Сходом і Заходом, хоч треба їх дещо пристосувати до сучасних обставин". Якраз таке пристосування до сучасних вимог, натрапляє на різні перепони наша Церква, про які ми знаємо та й які, Божою волею, вдасться, маємо надію, з часом поконати.

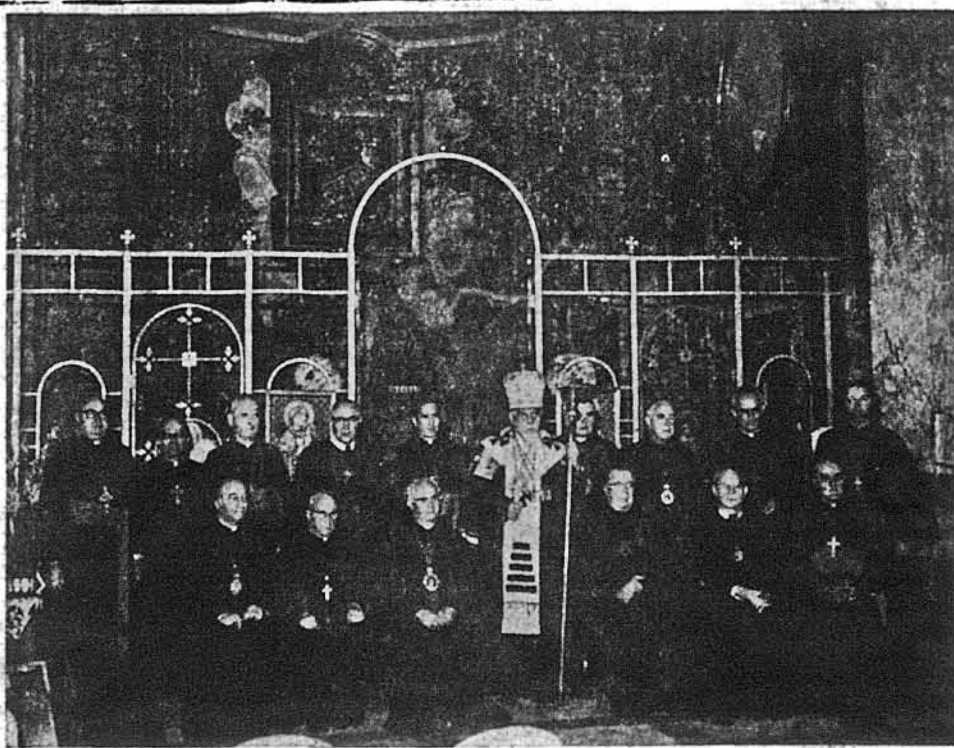
В обличчі тих самих сучасних обставин та й вимог треба нам розуміти тимчасові труднощі, на які натрапляє тепер і Св. Отець Папа Павло VI, без огляду на його найкращу волю, як це він сам особисто заявив в листі до нашого Блаж. Верховного Архиєпископа, щоб остаточно оформити нашу Церкву Патріярхатом, що відповідає нашим історичним змаганням і постановам II Ватиканського Собору.

Тому „прийміть, Дорогі в Христі Брати і Сестри, цю тимчасову відмову в дусі віри і підчинення, зі спокоєм і відданням Божій волі та й в дальшій наполегливій праці, в єдності і любові, для добра наших душ — під проводом нашого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII — та водночас ми не повинні закладати рук, але далі провадити та розвивати, як дотепер, а навіть усильніше наше церковне і народнє життя в правних межах Верховного Архиєпископства, доки воно не буде завершене Патріярхатом, бо сила Божої справи мусить взяти верх над усякими людськими перешкодами".

Дорогі Брати і Сестри, цього року ми відзначуємо ті роковини Берестейської й Ужгородської Уній, та вони, ці наші ювілейні святкування не можуть залишитись лише спомином і жалінням. Задивлені у світлі постаті наших мучеників і ісповідників за Божу справу і права нашої Церкви, ми повинні відновити нашу святу католицьку віру, що її передав нам рівно-апостольський князь Володимир та й яку закріпили творці Унії, як теж її подвижники, мученики й ісповідники в минулому і сучасному. Ми повинні заявити при тому нашу любов і пошану видимому Голові Христової Церкви на землі, Римському Архи-

(Продовження на стор. 3-ій)

УЧАСНИКИ П'ЯТОГО АРХИЄПИСКОПСЬКОГО СИНОДУ УКЦЕРКВИ

Формальна фотосвітлина Владик Української Католицької Церкви, що взяли участь у їхньому П'ятому Архиєпископському Синоді, що відбувся в Римі під проводом Верховного Архиєпископа Кардинала Иосифа Сліпого в днях від 31-го жовтня до 5-го листопада 1971 року. На фото у першому ряді (зліва): Єпископ Ісидор Борецький з Торонта, Архиєпископ Іван Бучко з Риму, Митрополит Максим Германюк з Вінніпеґу, стоїть Верховний Архиєпископ Кардинал Иосиф Сліпий, Митрополит Амврозій Сенишин з Філядельфії, Єпископ Ніл Саварин з Едмонтону та Єпископ Иосиф Шмондюк зі Стемфорду. В другому ряді (зліва): Єпископ-помічник Іван Стах з Філядельфії, Єпископ Володимир Маланчук з Франції, Єпископ Иоаким Сеґеді з Юґославії, Єпископ Авґустин Горняк з Анґлії, Єпископ Ярослав Ґабро з Чикаґо, Єпископ Іван Прашко з Австралії, Єпископ Платон Корниляк з Німеччини, Єпископ Андрій Сапеляк з Арґентини і Єпископ-помічник Василь Лостен з Філядельфії.

Неприявні: Архиєпископ Гавриїл Букатко з Юґославії (перешкоджений), Єпископ Андрій Роборецький зі Саскатуну (недужий), Єпископ Иосиф Мартинець з Бразилії (недужий), та Єпископ Василь Гопко з Пряшева (не одержав дозволу на виїзд). Проте, всі вони долучили свої підписи до спільного сидонального Архипастирського Послання.

В ТОРОНТО ВІДБУДЕТЬСЯ МІЖКРАЙОВИЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ

Ню Йорк (Леонід Пахолюк). — Тоді, коли в цілому світі відчувається затрату рівноваги між наслідками поступу техніки та його оточенням, коли насильство тріюмфує над поміркованістю, українські інженери Америки і Канади відбуватимуть свій П'ятий Міжкрайовий З'їзд, цим разом в Торонті, Канада, в гостинних приміщеннях Kink Edward Sheraton готелю в днях 20-го та 21-го листопада 1971 року. Ціль З'їзду — глибше простудіювати згадану незакономірність та визначити й скоординувати напрямні праці обох Товариств у службі нашій діяспорі, батьківщині та світові взагалі.

Під цю пору технічний світ а в тому й українські інженери, відповідальні за загрозу занику життя на земній кулі — через виміну знання та досвіду мусять знайти засоби на збереження досягнень минулого та забезпечення розвитку майбутнього.

Щоб відповідно визначити та насвітлити цю актуальну та многогранну проблематику сучасної техніки, а саме: позитивні та неґативні аспекти розвитку техніки в світлі служби людству, організаційний актив двох Товариств постановив відбути цей З'їзд під кличем: „Життя й техніка" та запросив визначніших дослідників цього питаня взяти в ньому участь.

Сьогодні спостерігаємо не тільки постійний зріст техніки насилля над природою, але також і над людиною. Ця проблематика тісно пов'язана з долею нашого народу й тому П'ятий З'їзд розглядатиме частину цього комплексного питання, а саме: положення українського інженера та науковця на

(Закінчення на стор 4-ій)

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ АСОЦІЯЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ ПРОФЕСОРІВ ВІДЗНАЧАТЬ 10-ЛІТТЯ ПРАЦІ

Філядельфія, Па. (ПС). — В суботу, 13-ого листопада ц.р. в приміщеннях Католицького Університету Америки у Вашинґтоні, Д.К., відбудуться Ювілейні Загальні Збори Української Американської Асоціяції Університетських Професорів, які відмітять десятиліття існування та діяльности зорганізованої української університетської професури ЗСА і Канади. Крім ділової частини Зборів, у якій голова Асоціяції проф. д-р Петро Стерчо та секретар-скарбник проф. д-р Богдан Гнатюк звітуватимуть про діяльність в останній каденції, Збори заслухають доповідей про стан розвитку студій українознавства в Канаді проф. д-ра Богдана Боцюркова, а в університетах ЗСА — проф. д-ра Степана Горака, як також про співпрацю членів Асоціяції з українськими високими школами в Европі проф. д-ра Ігоря Каменецького та про українську наукову політику проф. д-ра Мирослава Мельника.

УААУП засновано 2-го вересня 1961 р. у Клівленді при участи півтори десятка діючих тоді українських професорів, як членів-основоположників. Від того часу скількість української професури значно зросла, а тому і членство Асоціяції доходить двох соток. Від часу заснування Асоціяції померло 12 членів, а між ними проф. д-р Роман Смаль-Стоцький, проф. д-р Михайло Овчинник, проф. Микола Гайдак, проф. д-р Григор Петриченко, о. проф. Ігор Губаржевський та ін.

Першим головою Асоціяції був проф. д-р Мирослав

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ВЕЧІР НА ПОШАНУ ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — 86-ий Відділ Союзу Українок Америки в Нюарку влаштовує в суботу 13-го листопада в залі церкви св. Івана Хрестителя при Сенфорд евню Вечір в пошану Василя Стефаника у сторіччя з дня його народження. У програмі вечора, передбачена участь наймолодшого сина Письменника Юрія Васильовича Стефаника, спогад письменника Миколи Васильовича Понеділка та вступне слово ред. Богдана Миколовича Кравцева. Початок о год. 6-ій веч.

ТРЕТЯ НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ УСІ

Ню Йорк. — В суботу 13 листопада ц. р. в залях Українського Інституту Америри при 2 Іст 79-ій вулиц відбудеться Третя Наукова Конференція Українського Соціологічного Інституту (УСІ). Буде присвячена конференція питанням збереження національної ідентичности. В конференції візьмуть участь з доповідями: д-р Володимир Нагірний мґр Галина Дуда, мґр Мирон Куропась, д-р Іван Головінський. Конференція відбувається під патронатом Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради (СКВОР) при СКВУ і є першою зі серій запланованих СКВОРадою дослідних конференцій на повищу тему. У підготові серії співпрацюють Дослідно-Плянувальна Комісія (ДПК) Пласту, як теж Виховно-Дослідний Комітет (ВДК) при Українському Народному Союзі. Початок конференції о год. 2.30 по полудні.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР ЛЮБИ КОЛЕНСЬКОЇ

Ірвінґтон. — З нагоди виходу з друку другої книжки оповідань письменниці Люби Коленської „Павлів тріюмф", заходами Відділу АДУК Північного Ню Джерзі відбудеться у неділю 14 листопада о 4-ій год. дня, в Українському Народному Домі при 140 Проспект евню в Ірвінґтоні, літературний вечір. Крім авторки, на ньому з читанням творів виступить Ольга Кириченко, а з пісенним репертуаром — оперова солістка Галина Андреадіс, при фортепіяновому супроводі Марійки Гечі. Слово про Любу Коленську та короткий огляд її творчости виголосить письменниця Оксана Керч із Філядельфії. В кінці вечора — товариська гутірка при чаю.

НАРАДА Т-ВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Сиi. — У найближчу неділю, 14-го листопада, тут у приміщеннях Народного Дому при Фліт вулиці відбудеться нарада місцевого Відділу Т-ва за патріярхальний устрій Української Католицької Церкви. З доповіддю, що включатиме й найновіші вісті з Риму у зв'язку з П'ятим Архиєпископським Синодом УКЦеркви, виступить ред. В. Пасічняк. Початок о год. 4:30 по пол.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Популярність Президента

В Америці завжди було і є куди більше зареєстрованих демократів, як республіканців, і тому вже з цієї причини ніякий республіканський президент не може втішатися великою популярністю, за винятком хіба 18-го з черги президента Юлиссеса Гренга і 34-го з черги Д. Д. Айзенгавера, святкованих, як генерали - герої, а не державні мужі. До найбільш популярних належав демократ Гаррі Труман, який вийшов із „сірих" людей, колишній власник крамниці одягів, людина приступна, з манерами великої безпосередности. Але Ричард Ніксон — політик - державний муж, що керується розумовим обрахунком, людина радше стримана й мовчазна, яка не довіряє пресі, добрий промовець, але типу адвоката - оборонця, а не проповідника, як Віллі Гре́гем, — не є президентом, який може розраховувати на велику популярність. Не дивниця, що він виграв вибори у 1968 р. найменшою різницею голосів від часу Вудро Вілсона у 1912 р.

Тому коментатори слушно призадумуються над причинами, чому так звані опитувальні професійні бюра виказують зріст популярности Ніксона. Цей зріст невеликий, бо взагалі статистики оперують завжди відсотками з мінімальними різницями, проте зріст відсотку прихильних Ніксонові опитуваних людей підсилює оптимізм прихильників Президента і занепокоїв опозиційний табір.

У газетах появилась карикатура: збоку — корисна для Ніксона табеля опитуваних голосів, позаду таблиці з написами: „Бій проти інфляції", „Подорож до Пекіну", „Відтягання з В'єтнаму" і „Переговори проти атомового зброєння", а спереду стоїть Ніксон і вдоволено стверджує: „Видно, що я тут щось правильно зробив". Настрої в кожному суспільстві, а зокрема в американському дуже химерні і змінливі. В даному випадку існує одна головна причина їх звороту в сторону Ніксона: його активність. Американці в масі знають і відчувають, що президент Ніксон бере поважно і хоче поправи у тих найважливіших ділянках, якими є В'єтнамська війна, інфляція, безробіття, дороженча. Сірі люди не орієнтуються в лябіринті міжнародних проблем. Вони тільки знають, що Президент має з ними клопіт, але є високим фахівцем, до якого треба мати довір'я. Зріст популярности Ніксона є доказом здорового інстинкту американців. Може відносини і настрої зміняться, але покищо вони є добрим знаком для Америки.

Студенти і „наставники"

В другій половині жовтня відбувся в московському Кремлі всесоюзний з'їзд студентства. Дві тисячі делегатів „представляли" дев'ять мільйонів підсовєтських юнаків і дівчат, що, як заявляла в своїй передовій статті „Комсомольская Правда", „сьогодні вчаться у виш'ах (високих школах — ред.) і технікумах, а завтра будуть визначати долю країни". Про „наставників": високої школи в коментарі цієї ж газети, органі Центрального Комітету ВЛКСМ — Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді — сказано, що це результат їх зусиль і зусиль громадських організацій виш'їв „народження нових, шляхетних прикмет характеру, це виховання почуттів, моральних якостей людини". Та на цьому роля „наставників" не обмежується: вони мусять „всерйоз, по-діловому задуматися над тим, що треба зробити, щоб ще ефективніше використовувати всі наявні в розпорядженні високої школи сили і засоби, які форми і методи діяльности комсомольських організацій вдосконалювати".

Про конфлікт генерацій в СССР, що його свого часу заперечив був Хрущов, у коментарі „Комсомольської Правди" ані слова. А він напевно є, бо підсовєтська, зокрема українська молодь, як і молодь всього світу, шукає нового, хоче відкривати і переробляти світ без „наставників". Голос її, придушений тими „наставниками", вже порушує із щораз більшою силою мертвотну тишу величезного московського царства.

Отже, дві тисячі делегатів на тому з'їзді не представляли дев'ять мільйонів студентів: їх вибрали управи комсомольських осередків, а апробували й вислали до Москви за народні гроші обласні партійні комітети. І тому ці „делегати" лише притакували на з'їзді всьому, що наказували їм притакувати. „Наставники", які десятками років деморалізували підсовєтську молодь, защеплюючи їй антинародну, людиноненависницьку ідеологію марксизму-ленінізму-сталінізму, шукають тепер нових форм і методів, щоб засипати прірву між сталінцями - батьками і духово здоровою молоддю. Але напевно всі наявні в їх розпорядженні сили і засоби неспроможні будуть завернути колесо історії, яке котиться в напрямі протилежному до того, що його визначили комуністичні ідеології.

ВІДГОМІН ШПИГУНСЬКОЇ СЕНСАЦІЇ В БРИТАНІЇ

Лондон (Р. Ч.). — Викриття совєтської шпигунської сітки у Британії і оприлюднення деталів тієї справи в пресі не тільки британській, але й цілого світу, були великою компромітацією Москви. Цю компромітацію збільшила сама Москва, вимагаючи від британського уряду скасувати його рішення про вигнання 90 совєтських дипломатів та заборону в'їзду до Британії 15 совєтським „дипломатам". Вигнання 4 британських дипломатів із Москви тільки причепачало цю компромітацію.

У цих обставинах для Москви було б дуже вигідно, коли б ціла справа притихла і якнайскорше пішла в забуття, тобто зникла зі сторінок преси.

І так сталося б, якби не судова справа Олега Лябіна, колишнього секретаря совєтської „торговельної" місії в Лондоні, який, вибравши волю, передав британським властям ревеляційні інформації про совєтську шпигунську сітку у Британії.

Згаданий Лялін вночі 30 серпня 1971 р. у п'яному стані їхав автомашиною вулицями Лондону і за це був арештований поліцією. Проти нього порушено судову справу, а його самого випущено на волю за кавцією 50 фунтів. Судова розправа мала відбутися у лондонському суді 30 вересня 1971 р.

Протверезівши після арешту, Лялін прийшов до переконання, що йому краще вибрати волю, ніж стати перед лицем своїх зверхників і відповідати за прикру для совєтських властей справу. Тому він на початку вересня разом із своєю коханкою Іриною Тепляковою, його секретаркою у місії, з'явився в поліції і попросив признати йому право азилю. Просьбу Ляліна вдоволено, і він за це передав британським властям список совєтських шпигунів у Британії і інші важливі інформації.

24 вересня британський уряд подав до публічного відома рішення „видалити з Британії 90 осіб совєтської дипломатичної і торговельної служби, а героєм тієї справи у пресі і радіо став Олег Лялін.

Отже, цілком зрозуміло, що коли 30 вересня 1971 р. в лондонському суді мала відбутися розправа проти Олега Ляліна за їзду автомашиною у п'яному стані, вона викликала велике заінтересування преси і громадян, сотки яких зібралось перед судом. Але коли почато розгляд його справи, то поліційний старшина повідомив суддю, що ні Лялін і ніхто інший в його справі не з'явився. Із словами „дуже добре" суддя пересунув течку з справою Ляліна в сторону і перейшов до іншої справи.

Згідно із зобов'язуючим в Британії законом людина, випущена за кавцією на волю до дня судової розправи, коли на розправу не з'являється, обвинувачується в „зневазі суду", і суд видає наказ її арештувати. У справі Ляліна цього не сталося.

У британській пресі, яка є дуже чутливою на незалежність судів, піднеслися критичні завваги, чи не було якого політичного натиску на суд у справі Ляліна. На цей поважний закид треба було відповісти.

Зробили це спочатку нижчі урядові головного прокурора, а коли й це не задовольнило преси і публічної опінії, склав заяву у британському парляменті головний прокурор сер Пітер Ролінсон, заперечуючи, що у тій справі діяв будь - який політичний натиск. Але основною причиною, чому він вирішив відтягнути о б в и н у в а ч е н н я Олега Ляліна за їзду у п'яному стані, була небезпека його знищення агентами КГБ, завданням яких було також організувати саботажі у Британії і винищувати людей, признаних ворогами СССР.

Очевидно, що совєтська влада воліла б, щоб такої заяви у парляменті складено не було.

У Східньому Пакістані проголошено колективну відповідальність за дії партизанів

Дакка. — Пакістанський уряд проголосив офіційно, що за кожну дію бенгальських автономістів-самостійників, які повели терористично-партизанську кампанію в реакції на брутальні засоби, що їх застосувала пакістанська армія почавши від 15 березня ц. р. проти цивільного населення. Східньо-пакістанські бенгальці в подавляючій більшості є прихильниками так званої Авамі-Ліги, яка здобула в минулорічних грудневих виборах всі мандати до пакістанського парляменту і після того зажадала автономії. Лідера Авамі-Ліги Шейха Муджібура Рахмана арештовано, посольські мандати уневажнено й поведено режим терору, внаслідку якого з-посеред 60-мільйонового населення Східнього Пакістану понад 8 мільйонів бенгальців втекли до Індії. Тепер проголошено, що за кожний акт стріляння, бомбування чи інші протидержавні виступи — місцеве населення буде платити грошові грижвни. лє й дотепер уже пакістанська армія стосувала у практиці систему колективної відповідальности населення: спалювано цілі села, бурено доми, демольовано крамниці. Опозиційні бенгальці відповідають масовими актами терору проти державних урядовців і ведуть партизанську кампанію проти державного війська.

Степан Женецький

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ПОЛЬЩІ

Конференція вчителів української мови в Ольштині

У середині травня відбулася чергова методична конференція вчителів української мови з Ольштинського, Білостоцького, Гданського, Кошалівського і Вроцлавського воєвідств. Програму дводенної конференції становили питання методичного й загальноосвітнього характеру. Вчителі української мови вислухали доповіді д-ра С. Козака на тему „Деякі аспекти творчости Л. Українки" і працівника воєвідського Будинку Культури в Ольштині С. Анцулевич про форми роботи з книжкою. Інформації про міжнародне значення XXIV з'їзду КПСС дав працівник Вищої рільничої школи С. Корч. Учасники конференції перейшли також короткий курс навчання пісень для дітей і вислухали записані на магнетофонну стрічку кілька лекцій української мови, проведених учителями Д. Масик з Кандит і Д. Трояновським з Семполя.

Наради в Щеціні

23-го травня відбулося пленарне засідання Воєвідського Правління Українського Суспільно - Культурного Товариства (УСКТ) в Щеціні, на якому були присутні представник відділу внутрішніх справ Галина Шишко та секретар Головного Правління УСКТ Ол. Гнатюк.

Основною метою засідання було схвалення звітної доповіді Воєвідського Правління УСКТ на VI воєвідську конференцію, яка відбулася 13 червня ц. р. в Щеціні. В дискусії говорилося про успіхи, недоліки і труднощі в праці гуртків УСКТ на Щецінщині. Там є багато членів УСКТ для ведення культурно - освітньої праці, яка могла б краще розвиватися, коли б були вчителі української мови, диригенти, режисери, музиканти. Велику увагу в дискусії приділено труднощам, які шкідливо впливають на пожвавлення культурно - освітньої праці в деяких гуртках УСКТ.

В дискусії відмічено, що в Інську досить добре діє гурток УСКТ, але якщо члени гуртка постараються „г р о мадським порядком" відремонтувати місцеву світлицю, діяльність гуртка пожвавиться.

В Тшебятові культурноосвітню діяльність веде місцевий гурток у власній світлиці, в якій треба провести ґрунтовну напраз, а 28 українських дітей не можуть дочекатися у к р а їнського вчителя, який навчав би їх рідної мови.

Повітова конференція УСКТ в Члухові

23-го травня відбулася в Члухові повітова конференція УСКТ. Делегати з терену прибули у відповідній кількості. Присутніми були також представники влади Едвард Вонсік і Станіслав Леляк. Звіт про діяльність повітового правління УСКТ прочитав Яр. Березняк. В дискусії делегати порушували справи своїх гуртків та повітового й воєвідського правління. На перше місце поставлено шкільні справи. В повіті є 6 пунктів навчання дітей української мови в таких місцевостях: Цєнжне, Рихново, Слупя, Мендзибуж, Барково та Вісконниця.

Делегати нарікали, що до їхніх місцевостей рідко приїжджає пересувне кіно з українськими фільмами; порушувалось питання українських радіопересилань з Кошаліна.

На закінчення конференції відбувся концерт, в якому взяли участь шкільні мистецькі гуртки з Білого Бору, Цєнжнів, Слупів і Рихнова. Діти виступали в українських народних строях, співали народні пісні, декламували вірші Шевченка, Л. Українки та сучасних українських поетів.

Перемишляни Шевченкові

25-го квітня у Перемишлі, в домівці УСКТ відбувся концерт, присвячений Т. Шевченкові. В програму концерту входили пісні про поета, декламації віршів та пісні на слова Кобзаря. Концерт почав мішаний хор „Заповітом". Пісні „Учітеся" та „Сонце гріє" виконала дитяча група „Дзвіночки". Виступали ще співочі гуртки „Синя Ленточка" та „Бескиди". Слово про безсмертного Кобзаря виголосив Б. Сютрик. Концерт закінчено народною піснею про поета „Світив місяць" у виконанні квартету.

Вечір Стефаника у Вроцлаві

16-го травня члени і прихильники УСКТ у Вроцлаві численно прибули до світлиці Товариства, щоб відзначити 100-річчя від народження Василя Стефаника. Змістовну доповідь про життя і творчість письменника виголосив Іван Мартюк. Після нього вчитель - пенсіонер Осип Павлик та студенти Олег Сніжко і Іван Колечава прочитали новелі „Марія", „Дитяча пригода", „Побожна", а з грамофонної платівки присутні почули новелю „Сини". В дальшій частині вечора виступив недавно заснований танцювальний гурток, який під проводом Я. Зеленка виконав кілька українських народних танків.

„Лемківське весілля" в Ленжцах

23-го травня у селі Ленжцах, Шпротавського повіту, театральний гурток з Вроцлавщини виступив з виставою „Лемківське весілля". На цю виставу з'їхалося близько 500 глядачів, зокрема багато було молоді. Глядачі побачили старий лемківський весільний обряд. Аматори виявили не абиякий театральний талант.

Приявні говорили, що такого „представлення" давно не бачили, і нагороджували виконавців гарячими оплесками.

Після вистави виступив

(Закінчення на стор 4-ій)

Михайло Кічула

ВИСОКІ СТУДІЇ ТА ЯК ЇХ ОПЛАТИТИ

В Америці майже кожна молода людина може продовжувати навчання у коледжі чи університеті, якщо хоче вчитися і перейде вступні іспити. Тут маємо на увазі молодих людей, які закінчили середню школу, „гайскул", а їх батьки не мають змоги оплатити їм студій. Кажемо, якщо є охота вчитися, то можна знайти спосіб фінансувати студії. На це є дуже багато стипендій: приватних, стейтових і федеральних, а кожного року мільйонові суми, призначені на цю ціль, повністю не використовуються. І тому федеральний уряд хоче в майбутньому зменшити суми, призначені на стипендії.

Чия тут вина?

Причини, чому великі суми грошей, призначені на стипендії, не використовуються, є кілька:

— Кожна середня школа, менше приватні, а ще менше католицькі, має директора чи дорадника, який повинен допомагати учням, спеціально на останньому році навчання, знайти фонди на засоби, якщо вони бажають продовжувати науку в університеті. На жаль, багато з них самі не хочуть або не знають, як це робити.

— Дуже часто вина в цьому самих студентів, які бояться чи соромляться звернутися до тих людей по інформації чи поради.

— Приватні стипендії завжди зв'язані з компетицією з іншими учнями, і не кожний хоче завдавати собі труду, щоб себе до них підготовити, мовляв: „Я й так напевно не отримаю стипендії".

— Щоб отримати стипендію, на кожній аплікації треба подати річний заробіток батьків і свій, якщо учень вліті працює і платить державний податок. На це дехто з батьків каже: „Чому хтось має знати, скільки я заробляю?", — не здаючи собі справи в тому, що коли він платить податок, то легко можна довідатися про його заробітки. А від цього й залежить сума стипендії.

— З кожною аплікацією зв'язані видатки від 10 до 15 долярів і кілька хвилин на виповнення аплікації, але чомусь багато батьків не хочуть витратити тих 10-15 долярів, а учень кілька хвилин часу — і втрачає від 200 до 1,200 долярів стипендії річно.

Приватні стипендії

До приватних стипендій включаються всі інші, крім стейтових, федеральних і стипендій, що ними коледжі чи університети винагороджують безпосередньо студентів. Найбільші суми витрачають коледжі і університети на студентів - спортовців. Про приватні стипендії можна довідатися у директорів і дорадників середніх шкіл або в бібліотеках. Як уже сказано, всі вони базуються на компетиціях, а деякі призначаються виключно для студентів, батьки яких мають низькі заробітки, чи дітей ветеранів. Деякі з тих стипендій лише одноразові, а інші відновлюються через чотири роки в сумі від 100 до 1,500 долярів. Спонзорують їх приватні особи, корпорації, банки і великі фундації.

Стейтові стипендії

З 50 стейтів 40 в той чи інший спосіб допомагають молоді продовжувати високі студії. З тих 40 стейтів 20 допомагають студентам незалежно від того, чи вони студіюють. З тих 20 стейтів 6 дозволяють студіювати у високих школах всієї Америки, а 14 лише у стейті, який винагороджує студента стипендією. Річна сума стипендії становить від 100 до 1,200 долярів, залежно від заробітків родини, ваги і числа дітей у даній родині. Найбільші суми на рік 1971-72 схвалили стейти: Ню Йорк — 65,500,000, Пенсильвенія — 55,400,000, Іллиной — 32,60,000, Кензас — 150,000 долярів.

20 стейтів допомагають студентам лише у спеціальних ділянках навчання або якщо високі школи у даному стейті не мають програм, в яких студент хотів би спеціялізуватись. Якщо студент не може довідатись у своїй середній школі, чи його стейт уділяє такі стипендії, то найкраще звертатися до Бюра Високої Освіти у своєму стейті.

Для прикладу наводимо порівняльні дані зі стейту Пенсильвенія: схвалено суму стипендій в рік 1965-66 3,800,999 дол., на рік 1971-72 — 55,400,000 дол.; виплачено в 1965-66 р. 2,200,000 дол., в 1971-72 — 56,255,675 дол.; зголошено аплікацій у 1965-66 р. 9,400, в 1971-72 — 131,086; признано на 1965-66 6,500, на 1971-72 р. — 91,705 апл.; відкинено на 1965-66 р. 2,900, на 1971-72 р. — 39,381 апл. (Невиплачені суми переносяться на наступний рік).

Федеральні стипендії „ЕОГ — Едюкейшенел Опортюніті Грентс"

Американський Федеральний Уряд кожного року схвалює великі суми на державні стипендії. На шкільний рік 1971-72 схвалено 186,000,000 долярів. Це на 7,600,000 менше, як на попередній рік, бо не всі гроші були використані, а переносити на наступний рік не можна.

Сума стипендії становить від 20 до 1,000 долярів річно. Стипендії п р и значаються студентам, батьки яких заробляють не більше як 9,000 долярів на рік, незалежно від того, скільки є дітей у родині. Але це, так би мовити, лише половина стипендії, бо вона мусить бути покрита такою самою або більшою сумою з другого боку. Наприклад, студент, отримав 500 долярів, а других 500 долярів мусять бути заступлені стейтовою, приватною чи комбінацією двох або навіть

(Закінчення на стор 4-ій)

НА СТОРОЖІ БОЖОГО СКАРБУ

(Доповідь Владики Мстислава на VII Соборі УПЦ в ЗСА)

(2)

Зокрема п а р а л і з у ю ч и м и життя Вселенської Православної Церкви стали т. зв. церковні реформи останнього московського царя, пізнішого імператора Петра I, який керування Російської Церкви зосередив в одному, спеціально для цього створеному міністерстві, що його, як на кпини, назвав „Святійшим Синодом", очоленому цей „Святійший Синод" світською людиною. Зробив це Петро в першу чергу на догоду своїм протестантським уподобанням, а з черги для централізації, контролі й поширення влади на всі галузі життя держави, а в тім і на Церкву. Реформи Петра І довели Московську Православну Церкву до фактичного відірвання її від традиційних центрів Вселенського Православ'я. З черги політичні обставини і, особливо, опанування магометанами теренів, на яких від віків існували найголовніші центри Вселенського Православ'я, стримали на довший час будь-які творчі процеси в ньому.

На тлі цих фактів яскравим і життєдайним сяйвом в історії всієї Вселенської Православної Церкви була Українська П р а в о с л а в н а Церква, особливо її Могилянський період, який збагатив Вселенське Православ'я усучасненням віронавчання і наблизив Церкву до рівня культурних потреб тогочасного суспільства. З цього вкладу нашої Церкви ще й досі користає Вселенська Православна Церква.

Основним джерелом великої історичної ролі Української Православної Церкви в минулому була засада соборного діяння в її житті й керуванні нею, яка то засада давала людям змогу брати активну участь у всіх творчих процесах Церкви. Очевидно, московські царі-самодержці не могли бути довший час байдужими до провідної ролі Києва і того устрою, що існував у Київській Митрополії, а тому й довели ту Митрополію до стану звичайної е п а р х і ї. Проте, треба було аж тридцять років часу, рахуючи від Переяславських пактів, щоб цілком поневолити Київську Митрополію і відірвати її від Вселенського П р а в о с л а в'я. Цей факт треба знати кожному новому поколінню українського народу, в якому й він відіграв і повсякчасно поглиблювати свідомість того, яку важливу функцію в нашому національному організмі визначило Боже Провидіння самє Українській Православній Церкві.

Якими далекосяглими й близькими московській психіці були задуми московських царів свідчить те, що й теперішні московські можновладці залишили Російській Церкві ролю однієї з агентур державного апарату. На оправдання теперішніх володарів Москви може послужити хіба те, що вони — атеїсти і Христову Церкву толерують тільки в певних межах, а поза тими межами її послідовно й б е з о г л я д н о нищать ось уже понад 50 років. Проте, з мотивів чисто політичних і про людське око залишено кістяк Церкви та її виконавчий орган — Московську Патріярхію, всецідо підпорядковану волі і директивам безбожницького уряду. Цей кістяк з гідною подиву азійською майстерністю оздоблено дорогоцінними, іншими і око хапаючими митрами та сакосами. Проте, парадоксом є те, що всі ці блискотливі оздоби не показують широкому загалові підсовєтських людей, а поблискують ними понад міру тільки поза межами СССР, в першу чергу для того, щоб баламутити вільний світ і наївних у ньому та впорскувати в той світ бацилі дезінформації, дезорієнтації, деструкції й деморалізації взагалі, а у відношенні до Вселенської Православної Церкви зокрема.

Та вважаємо, що основним джерелом кризи на всеправославному відтинку є все зростаючий конфлікт між Московською патріярхією і православними патріярхіями Сходу, зосібна з Вселенською Патріярхією, від якої Московська патріярхія прагне перебрати всі права і привілеї, що від віків були й залишилися присущі лише і виключно Вселенській Царгородській Патріярхії. Ці тенденції розпочато послідовно реалізувати під час останньої великої війни в р. р. 1942-44, коли з волі Сталіна і на догоду російській великодержавній політиці Російську Православну Церкву з вим очолено патріярхом і цим відкрито Московській патріярхії двері н а з о в н і. Найчастіше вживаним засобом зовнішніх операцій тієї патріярхії стало ставлення інших перед довершеними фактами. Одним із перших і вагомих фактів було уневажнення Московською патріярхією Томосу Вселенської Царгородської Патріярхії, яким у 1924 р. вона, разом з іншими патріярхіями Сходу, п р и з н а л а статус повної автокефалії Православній Церкви в Польщі.

Та на цьому не стало, бо відразу після війни, в 1946 р. Московська патріярхія надала Православній Церкві в Польщі „свою" автокефалію. До речі буде тут згадати, що одночасне уневажнення Московською патріярхією Томосу Вселенської Патріярхії з 1924 р. та надання Церкві в Польщі „нової" московської автокефалії в 1946 р., як досі, не визнали ні Вселенська Патріярхія, ні інші патріярхії Сходу.

Ставлення перед довершеними фактами не припинялось. В 1947 р. Московська патріярхія надала статус автокефальної Церкви Православній Митрополії в Чехо-Словаччині, яка до того часу перебувала в юрисдикції Вселенської Патріярхії. Були спроби підпорядкувати Московській патріярхії Православну Церкву у Финляндії, але державна самостійність тієї країни стала цьому на перешкоді. В міжчасі Московська патріярхія зміцновала свої впливи в патріярхатах Болгарії, Румунії та Югославії, вимагаючи від них передусім повної підтримки зовнішньої політики Московської патріярхії. Згодом деякі з цих патріярхій дещо визволилися від обіймів „старшої сестри" — Московської патріярхії, як, для прикладу, Сербська патріярхія, що скористала з ліквідації Тітом альянсу з Сталіним. Дещо визвольного почуває тепер себе Румунська патріярхія, користаючи також з нової політичної ситуації, що постала внаслідок усе тісніших контактів Румунії з Китаєм. Від ролі сателіта Московської патріярхії вже давніше відмовилась автокефальна Православна Церква А л б а н і ї, теж у наслідок все тіснішого зв'язку тієї країни з червоним Китаєм.

Але, як це не дивно, більшими успіхами може похвалитися Московська патріярхія поза межами безпосередніх впливів СССР. За найбільших серед них треба вважати ту позицію, що її вона здобула в такій тяжко доступній твердині, як Ватикан. На цьому місці стає наперед очима Українська Католицька Церква з її страждання сущими до в а т и к а н с ь к и х брам і . . . сумління в пурпуру прибраних ватиканських прелатів і достойників. Натомість, як знаємо, всі брами Ватикану навстіж відкриті тепер не тільки для прелатів Московської патріярхії, але й для найвищих державних р е п р е з е н т а н т і в СССР, таких, якими недавно були Аджубей та Хрущов і теперішних — Громико і Підгорний, які з бравурою переступають ватиканські пороги, пороги того Ватикану, який для внутрішнього вжитку в СССР обізвано „кодлом найчорнішого мракобісся".

(Далі буде).

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

єресві, що несе відповідальність перед Богом за духове добро цілої Христової Церкви та й усіх Помісних Церков, а в тому і нашої Української Церкви, хоч як часами воно могло б бути важко. Наші голови повинні ми клонити перед геройською вірністю в обороні Христової Церкви на Україні і на Закарпатті всіх наших Братів і Сестер та обіцювати їм нашу повну піддержку: молитвою, словом і ділом.

Ми також могутньо протестуємо перед усім світом проти жорстокого дальшого переслідування Українських Церков, так Католицької як і Православної, як теж інших релігійних спільнот у Радянському Союзі. Зокрема ми підносимо гострий протест проти заяви новообраного Патріярха Російської Церкви, Пімена, який на Соборі тої ж Церкви в Загорську, в місяці червні, заявив, що зліквідовання Берестейської Унії в 1946 р. у Львові, а 1950 р. в Пряшеві, належить до великих подій історії московської Церкви. Рівнож на цьому місці ми заявляємо, перед цілим християнським світом, що Російська Церква ніколи не мала та й немає сьогодні жодного права говорити в імені Української Христової Церкви.

Вкінці ми єпископи взиваємо всі наші епархії, екзархати, парохії та й широкий загал вірних, враз із церковними і церковно-громадськими установами, щоб належно відзначити в себе ці роковини Берестейської та Ужгородської Уній з Католицькою Вселенською Церквою.

Нехай св. священмуч. Йосафат, найбільший подвижник релігійної єдности в нашому народі, якого мощі спочивають тут в базиліці св. Петра, біля гробу св. Петра, вставляється до нашого Спасителя, за посередництвом Верховного Апостола, на якому Христос побудував свою Церкву, щоб він ласкаво зглянувся над нашою страдальною Церквою та поневоленим українським народом на Східніх Землях та й подав їм чим скорше повну перемогу в їхньому затяжному змаганні за належні права нашої св. Церкви та й за незалежність українського народу.

Це Послання Синод доручає всім Впр. і Всеч. Отцям Душпастирям прочитати при нагоді Богослужби своїм вірним.

Дано в Римі, дня 18/31 жовтня 1971
у свято св. Апостола і Євангелиста Луки.

† *Йосиф (Сліпий-Коберницький-Дичковський)*
Верховний Архиєпископ і Кардинал і пр.

† *Максим (Германюк)*
Архиєпископ-Митрополит Вінніпеґський Українців Канади

† *Амброзій (Сенишин)*
Архиєпископ-Митрополит Філядельфійський Українців ЗСА

† *Іван (Бучко)*
Архиєпископ Левкадійський, Апостольський Візитатор Українців у Західній Европі

† *Гаврiїл (Букатко)*
Архиєпископ Білгородський
Апостольський Адміністратор Крижевецький

† *Ніль (Саварин)*
Єпископ Едмонтонський

† *Василій (Ложко)*
Єпископ Мідіевський
Єпископ-Помічник Пряшівський

† *Ісидор (Борецький)*
Єпископ Торонтонський

† *Андрій (Роборецький)*
Єпископ Саскатунський

† *Йосиф (Шмондюк)*
Єпископ Стемфордський

† *Ярослав (Габро)*
Єпископ Чікагський

† *Іван (Прашко)*
Єпископ Зігрітанський
Апостольський Екзарх Українців в Австралії й Океанії

† *Платон (Корниляк)*
Апостольський Екзарх Українців у Німеччині

† *Володимир (Маланчук)*
Єпископ Епіфанський
Апостольський Екзарх Українців у Франції

† *Йосиф (Мартинець)*
Єпископ Судацький
Апостольський Екзарх Українців у Бразилії

† *Андрій (Сапеляк)*
Єпископ Севастопільський у Тракії
Апостольський Екзарх Українців в Аргентіні

† *Августин (Горняк)*
Єпископ Гермонтиганський
Апостольський Екзарх Українців в Англії

† *Йоаким (Сеґеді)*
Єпископ Ісарійський, Помічник Крижевецький

† *Іван (Стах)*
Єпископ-Помічник Філядельфійський

† *Василь (Лостен)*
Єпископ-Помічник Філядельфійський

і інші, що не могли прибути.

В тихому смутку замість квітів на могилу нашого Дорогого Вуйка

бл. п. Інж. Богдана Лучаковського

складаю сто долярів ($100.00) на фонд Інституту ім. Вячеслава Липинського у Філядельфії, якого Покійний був членом-фундатором.

ТАЇСА ЛУЧАКОВСЬКА-ВЕНК
Ст. Луїс, Мо.

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого Дядька і Приятеля

сл. п. ЛЕВА ЛЕПКОГО

складаємо 25.00 долярів на видавничі цілі УВАН-у.

Родина: ДЕСЯКІВ, МАНОЙЛЕНКІВ та ФЕДИШИНІВ

В першу річницю смерти

бл. п. д-ра Богдана Панчука

складаємо 100.00 долярів на безпосередні потреби Синоду Української Католицької Церкви, що саме відбувається в Римі.

Д-р КЛИМЕНТІЙ і ОЛЬГА СТЕФАНІЯ РОГОЗИНСЬКІ

В першу болючу річницю смерти нашого Дорогого Брата

бл. п. Романа Яроша

що помер у місті Львові дня 6-го листопада 1970 року — замість квітів на Його могилу, складають на церкву св. Сергія і Вакха в Римі 40.00 долярів

брати — ІВАН і ОЛЕКСАНДЕР з Родинами

СПИСОК ОСІБ, які, замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Степана Жука

зложили свої жертви на фонд „ЦЕРКВА В ПОТРЕБІ":

1) Марія і Петро КОНДРАТИ	$30.00
2) Ольга ФЕДОРКІВ	25.00
3) Віра і Олександер ФЕДОРКІВ	25.00
4) Таня і Володимир ДЕМЧУК	25.00
5) Ольга і Юліян ЯСТРЕМСЬКІ	20.00
6) Наталія і Михайло КЛЕЦОРІ	20.00
7) Марія КЛЯЧКО	20.00
8) Ева ПІДДУБЧИШИН	20.00
9) Осипа і Ераст КУРОВИЦЬКІ	20.00
10) Ольга і Ярослав ГОРОДЕЦЬКІ	15.00
11) Ольга і Теодозій ЗАЗУЛЯ	15.00
12) Дарія і Олександер ЛЕСЬКІВ	15.00
13) Евфрозина і Володимир ПЕТРОВСЬКІ	15.00
14) Марія БУКАВИН	10.00
15) Ольга і Микола ЗАЦУХНІ	10.00
16) Іванна і Ярослав КОСАНОВСЬКІ	10.00
17) Лідія і Леонтій КРУПЕЛЬНИЦЬКІ	10.00
18) Анна і Олександер СОНЕКИ	10.00
Разом —	$315.00

Зібрану суму передано до каси Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку на конто: 4630.

Замість квітів на свіжу могилу

о. Радника Ярослава Кейша

зложили даток на „Фонд Верховного Архиєпископа":

Д-р Роман ГУГЛЕВИЧ з дружиною	$25.00
Богдан і Дарія КЕКІШ	25.00
Зенон і Евгенія КОРЧИНСЬКІ	25.00
Д-р Михайло і Дарія ДУДРА	15.00
Евген і Марія ЦИБИК	15.00
Микола і Оксана ЦРИЦІЛИСЬ	15.00
Д-р Богдан і Марія ЛЕВИЦЬКІ	10.00
Роман і Кіра СКОРОБОГАТІ	10.00
Роман КОВАЛІВ з Родиною	10.00
Василь і Неоніля САВИЦЬКІ	10.00
Петро НІМЕРОВСЬКИЙ	5.00
Ніна БІЛЬЧИНСЬКА	5.00
Павлина СМЕРЕЧИНСЬКА	5.00
Марта ЦИБИК	5.00
Разом —	$180.00

Ту суму передав Зенон Корчинський до Самопомочі, Ню Йорк на „Фонд Верховного Архиєпископа".

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 23 жовтня 1971 р., відійшов у Вічність мій Дорогий Чоловік

бл. п. ВАСИЛЬ ШЕРЕЙ

У великому смутку складаю глибоку подяку Преосвященному Владиці ОРЕСТОВІ, о. Протопресвітеру Артемові СЕЛЕПИНІ, о. Митратові Іванові ДАНИЛЕВИЧУ, о. Протопресвітерові Іванові ТКАЧУКОВІ, о. Протоієреєві Сергію НЕПРІЛЮ та о. Євгенові НОВИЦЬКОМУ, — за відправлення Панахиди, Заупокійної Служби Божої і відпровадження Покійного на Вічний Спочинок.

Щира моя вдячність хорові Катедри св. Володимира на чолі з проф. В. Завітневичем, що прегарним співом звеличив сумні хвилини похорону.

Також глибока моя подяка: всім, хто в добру пам'ять ВАСИЛЯ ШЕРЕЯ склав свої пожертви на релігійні, наукові та культурні потреби нашої громади; всім, хто приніс квіти на могилу; всім, хто листовно, телефонічно чи особисто висловив мені співчуття і нарешті всім, хто своєю участю в Панахиді, Похоронах і Парастасі віддав останній поклін Покійникові.

Окрема моя сердечна подяка пані Надії Кокольській та д-рові К. К. Паньківському, що в найтяжчі хвилини життя мого були біля мене.

ГАННА ШЕРЕЙ

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ПОЛЬЩІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Гр. Качмарський, який заявив, що вистава „Лемківське весілля" є формою збереження лемківського фолкльору. Від імени всіх глядачів він висловив подяку виконавцям.

Про лемківські села Угрин і Лабову

Лемківське село Угрин, біля Лабови, Новосанчівського повіту, розташоване між горами Лабівець, Копець і Верх. Перед переселенням до СССР і виселенням на польські по-німецькі землі там жило багато лемків. Тепер живе там лише кілька родин польських осадників-колоністів. Більшість землі обробляють учні сільсько-господарської школи в Навойові. В Угрині ведеться випас худоби та овець. Збудовано 5 рибних ставів, в яких розводять пстругів.

Лабова знаходиться при головному шляху, який веде з Нового Санчу до Криниці. В Лабові стоїть мурована церква з 1784 року. В селі колись відбувалися славні на всю Лемківщину ярмарки.

Хор „Лемковина" в Лосю

Село Лосє лежить між верхами гір. Довкола шумлять ялиці, смереки, а посеред села тече річка. 30-го червня ц. р. в Лосю відбувся концерт, на якому виступав хор „Лемковина" під керівництвом Я. Трохановського. Хор цей складається з мешканців сіл Ганчови, Ждині, Конечної, Лося й Бортного. Хористи виступали в народних строях. Невеличка сільська заля не могла вмістити всіх, хто бажав послухати співу лемківського хору.

ВИСОКІ СТУДІЇ ТА ЯК ЇХ ОПЛАТИТИ

(Продовження зі стор. 2-ої)

трьох інших стипендій. Це досить скомплікована форма, і тому в цій справі найкраще звертатися за інформаціями до фінансових директорів чи стипендійної комісії при даному коледжі чи університеті. Це може найбільш дискримінаційна програма федерального уряду, бо вона дуже кривдить студентів, які походять з великих родин.

Заробіткові стипендії „Ворк стаді програм"

Ці стипендії зв'язані з працею студента під час шкільного року і вакацій. Федеральний уряд фінансує 75% цієї програми, а даний коледж чи університет — 25 відс. Студент може працювати у даній школі чи приватному підприємстві, але не більше як 15 годин тижнево на протязі року і не більше, як 40 годин під час вакацій. Платня залежить від праці, але не менша від мінімальної платні, встановленої федеральним урядом. І тому, що школи мусять покривати 25 відсотків зі своїх прибутків, вже немає так багато безпосередніх стипендій від університетів, як було давніше. Крім того кожна школа відповідає за всі картотеки, відтягнення і сплачення податків від заробітків, як також складає місячні звіти до уряду.

Позички „Студент Геранті Ловнс"

У багатьох стейтах студенти можуть звертатися до банків, що співпрацюють зі стейтовими і федеральним урядами, і випозичати гроші на оплату за навчання. Річна сума позички не може перевищувати 1,500 або 6,000 долярів на протязі 4 років, лише у виїмкових випадках.

Такі позички дуже вигідні з таких причин:

— Сплата починається щойно через 9 місяців по закінченні навчання, тобто через 4 роки і 9 місяців.

— Сплата не поділяється на рати, а залежить від спроможности того, хто сплачує.

— Жадної запоруки чи гарантії від батьків, що позичка буде сплачена, не потрібно. Це — контракт між студентом і банком.

— Відсоток від позички значно менший, як від інших позичок.

— Якщо заробіток батьків, від якого вони платять державний податок, нижчий від 15,000 долярів, то відсотки платить федеральний уряд протягом чотирьох років.

— Якщо по чотирьох роках позичковець вступає до війська, то сплату можна відкликати ще на три роки.

— Якщо по закінченні університету позичковець займе учительську посаду у так званій „паверті ерія", то за кожний рік учителювання йому відтягається 15 відс. від позиченої суми.

Отже, за неповних 7 років ця позичка зійде до зера.

З поданих вище фактів видно, що є багато можливостей для фінансування студій. Дати зголошування аплікацій різні, тому радимо справи не відкладати. Коли ви не певні, то запитайте у кого слід, а коли навіть уже час минув, все одно висилайте аплікацію, бо в багатьох випадках ви втратите стипендію лише на перший семестр, а отримаєте на другий.

В ТОРОНТО ВІДБУДЕТЬСЯ МІЖКРАЙОВИЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рідних землях. Буде насвітлено та проаналізовано стан техніки, економіки, фінансів та освіти в Україні під цю пору. Буде наведено паралелю зі станом подібних ділянок на Заході.

На З'їзді доповідатимуть:

Д-р Любомир Онишкевич, спеціяліст в електроніці, власник багатьох патентів, дослідник розвитку техніки в Україні.

Д-р Всеволод Голубничий, асистент професора економічних наук Гантер коледжу в Ню Йорку, член-кореспондент Української Вільної Академії Наук.

Інж. А. Курис, керівник вишкільного та технічного відділу при Міністерстві Здоров'я Канади.

Д-р Олег Троян, професор МекМастерського Університету, спеціяліст ядерної фізики.

Д-р Оксана Кибальчич-Борецька, біохемік, співпрацівник дослідних лябораторій університетів у Вашингтоні та Торонті.

Д-р Б. П. Доценко, недавно прибулий з України дослідник ядерної фізики наукових установ Києва та Москви, під цю пору викладач Ватерльо Університету в Торонті.

Інж. Євген Пастернак, будівельний інженер, співробітник Департаменту Публічних Робіт Провінції Онтаріо.

Д-р Зиновій Мельник, економіст, бувший асистент професор Purdue University. Під цю пору консультант фірми Ford Motor Co. та Ferry Morse Seed Co., автор багатьох статтей співредактор Journal of Financial Management.

Інж. Михайло Корчинський, металург, директор фірми Jones Laughlin Steel Corporation, медаліст Американського Інституту Заліза та Сталі.

Д-р Л. Романків, інженер хемії, власник багатьох патентів, автор численних статтей, відзначений нагородою I.B.M.

Інж. В. Мацьків, віце-президент та директор дослідів фірми Шеріт-Гордон Майн.

Однією з важливіших подій З'їзду є заповіджена участь міністра федерального уряду Канади п. Мартина П. О'Коннела.

Щоб познайомити українську та чужинецьку громаду Канади з вкладом українського інженера в розбудову американської та канадійської науки й техніки, організується виставка наукових праць, винаходів, проєктів споруд тощо.

При нагодах, де зустрічатимуться друзі, знайомі, товариші по фаху чи студіях, не обходиться без святкувань й власне тому канадійські господарі З'їзду подбали улаштувати бенкет і баль.

Підготова цього З'їзду тривала багато місяців й заповідається на саме таку подію, на яку чекали всі інженери та ширша громадськість від довшого часу.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ АСОЦІЯЦІЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Мельник із Кент Стейт Університету, наступником якого був проф. д-р Михайло Пап із Джан Керрол Університету, а від 12-го листопада 1966 р. є ним проф. д-р Петро Стерчо, який до того часу був майже постійним секретарем-скарбником, яким опісля була проф. д-р Наталія Пазуняк, а тепер ним є проф. д-р Богдан Т. Гнатюк. Новий склад Управи й Контрольної Комісії був обраний бальотуванням і його проголосить Виборча Комісія, очолювана проф. д-ром Михайлом Папом, на зборах Асоціяції.

УААУП — це професійна організація із сильною закраскою товариської та суспільно-громадської діяльности. Сам факт утримування контакту поміж членами та інформування про справи спільного заістересування, а зокрема про існуючі ваканції та притягання доросту молодої університетської професури є великої ваги. Це посередництво проходить без непотрібного розголосу, але має свої дуже додатні висліди.

УААУП бере активну участь в організованому суспільно-громадському житті Української Громади. Тут її представники завжди наголошують програмовість діяльности, радше ніж критикою активу цього життя.

Українські професори ведуть послідовно працю в осередках науки й навчання в напрямі прищіплення невикривленої правди про стан в Україні та сумежних країнах. Українські професори стоять на становищі, що в цій справі потрібно солідної наукової, а не пропаґандивної праці, бо самі історичні факти говорять за себе. Цим чимало членів УААУП осягнуло загальне признання своїх університетських колеґ і адміністрацій, а тому здобули вони поважні позиції. Багато членів УААУП осягнуло найвищого щабля свого звання, тобто звання професора чи як часом звуть звичайного професора; ряд членів УААУП є головами своїх департаментів; інші очолюють важливі іститути, як от проф. М. Пап є директором Інституту Студій СССР і Східньої Европи; знову ж важливого признання осягнув проф. д-р Теодор Б. Цюцюра, який є не тільки головою департаменту політичних наук, але вже вдруге обрано його головою Професорського Збору і Сенату в Ст. Мери'с Університеті. Все це осягнено тільки солідною і послідовною працею кожного професора окремо. Попри всі трудноші, наші професори здобувають успіхи, а для цього мусять вони бути часто-густо далеко кращими від своїх колеґ.

Зорганізована українська університетська професура зокрема була і є дуже активна в діяльности УККА та в Конференції Центральних Українських Професійних Академічних Товариств, в якої склад входять також товариства лікарів, інженерів, правників, бібліотекарів, ветеринарних лікарів, журналістів і середньошкільних учителів. В минулому році, голова УААУП проф. д-р П. Стерчо був також головою Конференції, секретаркою якої була пані проф. д-р Наталія Пазуняк. В цьому часі Конференція зокрема розглядала видання „Довідника Українських Інтелектуалів і Професіоналістів" у тісній співпраці з Українським Інститутом Америки.

До молитов і благословення Ієрархів обидвох Українських Церков, українське громадянство долучує свої побажання з нагоди тихого і скромного відзначування десятиліття ісування та діяльности УААУП на шляху боротьби за перемогу наукової правди про Україну й український нарід.

РЕҐЕНЗБУРҐ ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

Реґензбурґ, Баварія. — Невелика українська громада в Реґензбурзі над Дунаєм, у Зах. Німеччині, приєдналась до світового українського вшанування пам'яті Лесі Українки Академією на її честь. Головну доповідь виголосив Юрій Шеремета, а німецькою мовою — Дарія Мозіль. У мистецькій частині виступав місцевий хор, діти із Суботньої школи з деклямаціями, баритон Богдан Шарко і сопрано М. Ґарґай з Мюнхену. Місцева німецька газета помістила вістку і світлину із свята Лесі Українки в Реґензбурзі.

ВШАНУЮТЬ ПАМ'ЯТЬ М. ЛЕОНТОВИЧА

Торонто. — У великій залі „Тавн Голл" у неділю 14-го листопада відомий дівочий хор „Веснівка" дасть концерт, присвячений пам'яті замученого большевиками 50 років тому видатного українського композитора Миколи Леонтовича. В програмі, між ін., точками, буде виконано уривки з незакінченої опери М. Леонтовича „На русалчин Великдень". Диригує хором Квітка Зорич-Кондрацька. В програмі виступить також відома солістка канадійської опери Роксоляна Росляк, при фортеп'яні Оксана Жолкевич-Креховецька.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 12 ЛИСТОПАДА 1971 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371 Відд. о год. 7:30 веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баращук, секр.

СУБОТА, 13 ЛИСТОПАДА 1971 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 182 Відд. в год. 1-ій по пол. в приміщенні Укр. Прав. Церкви, 635-655 Broad St. — Управа.

Людина замилування

Люди по-різному переносять тугу за Батьківщиною. В своїй родині, в своїх дітях, в своїй церкві, в своїх організаціях ми знаходимо потіху й забуття, проявляємо активність, що наближає нас до родин, до приятелів у Рідному Краю. Рідна мова, рідна пісня, рідна книжка найтісніше єднають нас з незабутнім минулим. Пані Володимира Бакун знаходить таке найліпше єднання в мистецтві.

Сидиш у неї в хаті, дивишся на її чудові вишивки, кераміку, образи й переносишся думкою в далеке минуле, в свою рідну сторону. Аналізуєш зразки галицького, гуцульського, подільського мистецтва, сучасного й минулого, аж до трипільської культури. У цій хаті майже нема образів, бо увесь образовий доробок п-і Бакун має на виставці в громадській бібліотеці в Ірвінґтоні. Кожного чарує ця виставка: чудова гармонія в кольорах, тонке відчуття краси, любов до природи — в її красвидах і квітах. Вона пробує різні техніки малювання, вживаючи акриліку, а також олійні барви.

Приходять люди до бібліотеки, зупиняються коло образів, любуються ними, читають напис: „Виставка образів п-і Володимири Бакун" — нашої українки.

Її твори — на виставці в Ірвінґтоні, і в її помешканні — помешканні мистця.

С. Г-ка

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки)	$2.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.)	$3.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ ЗА ПОЛІТИЧНІ ОГОЛОШЕННЯ (виборчі кампанії)	$4.00
ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по	$3.00
за інч за кожного рода оголошення.	
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту	$4.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти	$6.50

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

ТАРЗАН, Ч. 6653. Тарзан і пілот — один одному не довіряє

Тарзан не ризикує: щось перестерігає його, що хоч той молодий пілот гелікоптера був в минулому приязний йому, тепер може бути небезпечним — якщо матиме зброю.

Джім Вард, поштовий пілот на лінії Конго-Ніл! Радий бачите тебе знову, Джіме! Що тебе привело сюди?

Африканські поштові пілоти, Тарзане, вмірають бідними. Я рішив стати багатим — поки я молодий! Але, як це ти підкрадвся до мене і вихапуєш мій револьвер! Чому ти тут?